

Kinek micsoda?

VISSZHANG - LXX. évfolyam, 8. szám, 2026. február 20.

Bevallom, kissé fárasztó az elemző, érvelő cikkek helyett handabandázó közhelyekre válaszolni. Hadd szögezzem le: nem tekintem magam a Tisza/Magyar Péter ellenfelének. Bár rokonszenvem nyíltan a DK-é és a szocialistáké, nem helyettük vagy a nevükben írok.

Kiss Árpád „az ellenzékét uraló alig tucatnyi megélhetési politikust” emleget, és szerinte „csak azok számítanak ellenzékinek, akik nem fogadják el a NER által rájuk osztott szerepet” (*Kinek az érdeke?, ÉS, 2026/7., febr. 13.*).

Kiss nem nevezi néven a tucatnyi megélhetési politikust, és arra se tér ki nem kimondottan eredeti bölcsességgel, hogy a most végződő parlamenti ciklusban miért lett volna jobb, ha senki sem leplezi le a hatalom hazugságait és gázságait. Ugyanis a „megélhetési politikusok”, jól vagy rosszul, de ezt tették.

Ami a jövőt illeti, három forgatókönyvet tartok lehetségesnek.

Az első: az „óellenzék” nem hajlandó az egyoldalú áldozatra, és ott is indul, ahol esélye sincs sikerre. Ennek szomorú következményeit nemcsak a kompromisszumra képtelenek viselik, hanem az ó- és vadonatúj ellenzék egyaránt.

A második: A józan ész győz. A vetélytársak megegyeznek abban, hogy ahol a jelenleg esélyes formáció képviselőit támogatják (feltéve, hogy az ötszázalékos küszöb elérése is valószínű), mindenki ezeket támogatja. Alternatív megoldás: ha egy párt részére a küszöb elérése bizonytalan, de képviselőjük egyéni színben nyerhet, ezt fogadják el. A szocialisták erre hajlanak.

Harmadik: az erősebb érvényesíti fölényét. Vagy egyedül szerez többséget, jó esetben kétharmadot – vagy nem... Utólag természetesen mindig lehet a vereségért a másikat hibáztatni, de ez az eredményeken már nem változtat.

Kíváncsi vagyok, kínál-e valaki észalapon negyedik változatot.

(Montpellier)